

Cennetimin Yolu

– Mahmut Uzun · 17 Ocak 2021

Bakma böyle durgun göründüğüme.
İçimde ne fırtınalar koptu ben bilirim.
Yokluğun afetim oldu, zelzelelere tutuldum.
Yalnızlık çınarından düşmüş bir yaprak gibiyim.
Hazan yelleri aldı savurdu da beni,
Kâh dağlara çarptım, kâh sulara kapıldım.
Sana duyduğum aşktan olsa gerek;
Parçalanmadım, tek parça kaldım.

Nereye savrulduysam hep Senden bir iz.
Ardına düşüversem önümde yığınla giz.
Derman kalmadı ki bende hepsini arşınlasam,
Aşk şarabın bulup içsem de esrisem.
Sarhoş olsam şu dünya girdâbından sıyrılısam.
Ahir ömrüm bitip de yüreğine gömülsem.

Kış gelivermedi bu bozkır diyarına,
Gönülde bu yangın varken hava nasıl soğusun?
Ne sandın ya? Benden uzakta olsan da;
Ciğerimin soluğu, yüreğimin korusun.
Yetmiyor hafsalam çözmeye, mantığım etti iflas,
Sen ne dayanılmaz gurbet, ne manalı sorusun!
Nedir Sendeki bu hikmet? Merakta bu aciz nâs.
Saadet kılavuzum, cennetimin yolusun...

Mahmut UZUN